

A close-up photograph of a woman's dark, curly hair. The hair is styled with several green leaves and two white butterflies. The background is a soft, out-of-focus white fabric. The text 'ILUS LAPSUKE' is overlaid in a dark blue, bold, sans-serif font at the top, and 'MARY KUBICA' is overlaid in a white, bold, sans-serif font at the bottom.

**ILUS
LAPSUKE**

**MARY
KUBICA**

Mary Kubica
Pretty Baby
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Ulve Määrits
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Mary Kyrychenko
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M02306716
ISBN 978-9949-25-880-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Neile, kelle olen kaotanud

Heidi

Kui ma teda esimest korda näen, seisab ta Fullertoni jaama ooteplatvormil ja hoiab kramplikult süles imikut. Hetke pärast tuiskab meist mööda – Lindeni poole – Lilla liini ekspressrong, mispeale tüdruk kangestub, tõmmates beebi veelgi tihedamini enda vastu. On 8. aprill, väljas on kaheksa kraadi sooja ja sajab vihma. Vihma tuleb taevast pidurdamatult ja kõikjal ning tuul on taltsutamatu ja vihane. Üks väga halb soengupäev.

Tüdrukul on jalas põlvelt lõhkised teksad. Ta mantel on õhuke ja nailonist, sõjaväeroheline. Tal ei ole kapuutsi ega vihmavarju. Ta surub lõuaga mantlit vastu rinda ja vahib otse enda ette, sellal kui vihm teda järjekindlalt läbi immutab. Ümbritsevad inimesed konutavad vihmavarjude all ning keegi ei paista kavatsevat talle varju pakkuda. Beebi on vaikne, topitud ema mantli alla nagu känguru kukrusse. Mantli seest piiluvad välja ligamärjad roosad fliistupsud ning ma veenan end, et keset seda minule täieliku kaosena tunduvat olukorda – läbi-lõikav külm, mööda kihutava rongi kõuemürin – segamatult magav laps on tüdruk.

Emal jalge ees, kinninõõritud ja vihmast läbiimbunud saabaste kõrval on portfelli, vanaaegne pruun kulunud nahkportfell.

Ta ei saa olla vanem kui kuusteist.

Ta on kõhn. Alatoitumuses, kinnitan endale, aga võib-olla lihtsalt sale. Ta riided on lohvakad. Teksad ripuvad kottis, ka mantel on liiga suur.

Kõlaritest kostab teade läheneva rongi kohta ning Pruun liin jõuab jaama. Hommikuste tööleminejate tulv tungib soojemasse ja kuivemasse rongikeskkonda, aga tüdruk ei liiguta. Kõhklen hetkeks – tundes vajadust teha *midagigi* –, aga siis lähen nagu teisedki ignoreerijad rongi, vajun istmele ja vaatan aknast välja, kui ukсед sulguvad ja meie minema libiseme, jättes tüdruku ja beebi vihma kätte.

Aga pilt neist jääb minuga kogu päevaks.

Sõidan Loopi, Adamsi/Wabashi peatuseni ning kandun välja, trepist alla üleujutatud tänavale, otse näkku kargava kanalisatsioonihaisu kätte, mis hõljub õhus tänavanurkadel, kus tuvid, külg ees, ringiratast, prügikastide, kodutute ja miljonite punktist A punkti B kiirustavate linnaelanike vahel tipivad.

Veedan suure osa päevast – ajast täiskasvanute kirjaoskust ja riigieksamiteks valmistumist käsitlevate koosolekute ning Mumbaiist pärit mehe inglise keele kursuse vahel –, kujutledes tüdruku ja last veetmas parimat osa *oma* päevast ooteplatvormil, vaadates ronge tulemas ja minemas. Mõtlen välja lugusid. Võib-olla on beebil gaasid ja ta magab ainult keset melu. Või aitab läheneva rongi vibratsioon lapsel magada. Naise vihmavari – kujutlen seda erepunasena, toretsevad kuldsed karikakrad peal – jäi alla tugevale tuuleilile, mis selle tagurpidi keeras, nagu sellistel päevadel ikka juhtub. See läks katki. Vihmavari, beebi, portfell – seda on rohkem, kui naine üksinda kanda suudaks. Last ei saanud ta ju maha jätta. Ja portfelli? Mis võib olla portfellis, mis on sellisel päeval olulisem kui vihmavari? Võib-olla seisab ta seal terve päeva ja ootab. Võib-olla ootab ta saabumist, mitte lahkumist.

Aga võib-olla hüppas ta paar sekundit hiljem Punase liini peale, kui Pruun liin oli silmist kadunud.

Kui ma sel õhtul koju lähen, on ta kadunud. Ma ei räägi sellest Chrisile, sest tean, mis ta ütleks: *Mis vahet sel on?*

Aitan Zoel köögilaua taga matemaatika koduseid ülesandeid teha. Zoe ütleb, et ta vihkab matemaatikat. See ei tule mulle üllatusena. Zoe vihkab neil päevil kõike. Ta on kaksteist. Ma ei saa kindel olla, aga mulle tundub, et minu „vihkan kõike” päevad tulid palju hiljem: kuueteist- või seitsmeteistaastaselt. Aga nüüd tuleb kõik rutem. Mina läksin lasteaeda mängima ja tähti õppima, Zoe õppis lugema ja tundub, et ka tehnoloogiliselt nutikam olema kui mina. Puberteet algab poistel ja tüdrukutel varem, mõnikord isegi kuni kaks aastat varem kui minu generatsioonil. Kümneaastastel on mobiiltelefonid, seitsme- ja kaheksa-aastastel tüdrukutel arenevad rinnad.

Chris sööb õhtust ja kaob siis, nagu alati, kabinetti, et vaadata läbi uniseid, koomat tekitavaid Exceli tabelleid, kuni Zoe ja mina oleme magama läinud.

Järgmisel päeval on ta taas seal. See tüdruk. Ja jälle sajab. On alles aprilli teine nädal ja meteoroloogid juba ennustavad, et tuleb rekordilise vihmakogusega kuu. Kogu ajaloo kõige vihmase aprill, ütlevad nad. Eelmisel päeval oli O'Hare teatanud, et päevas sadas alla üle poole tolli vett. Vesi on hakanud keldritesse tungima ja madalamatele linnatänavatele kogunema. Lennujaamas on lende tühistatud ja edasi lükatud. Meenutan endale, et *aprillivihmad too- vad maililled*, pakin end kreemikasse vihmakindlasse parkasse ja vajutan jalad kummisabastesse, valmis tööle kõndima.

Tüdrukul on seljas samad rebenenud teksad, sama sõjaväero- heline mantel ja samad kinninööritud saapad. Vana portfelli on ta jalge kõrval. Ta väriseb toores õhus, beebi väanleb ja nutab rahu- tult. Ta hüpitab last üles-alla, üles-alla, ja loen ta huultelt – *kuss- kuss*. Kuulen naise enda kõrval hüügeluurte golfivihmavarjude all tulikuuma kohvi rüübates sisisemas: *Ta ei peaks last välja tooma. Sellisel päeval nagu täna? Mis sel tüdrukul viga on? Kus beebi müts on?*

Lilla liini ekspress sööstab mööda; Pruun liin tuleb ja peatub ning ignorandid lükivad end sisse nagu tootetükid koosteliinil.

Mina viivitan taas, tahtes *midagi teha*, aga mitte tahtes olla pealetükkiv või solvav. Abivalmiduse ja inimese väärkuse riivamise vahel on õhkõrn joon, mida ma ei taha ületada. Võib olla miljon põhjust, miks ta seal vihmas portfelli ja lapsega seisab – veel miljon selgitust peale selle näriva põhjuse, mis mu aju tagumises nurgas hõljub: ta on kodutu.

Ma töötan inimestega, kes on vaesusesse sattunud, enamasti immigrandid. Chicago kirjaoskuse määr on troostitu. Umbes kolmandiku täiskasvanute kirjaoskuse tase on madal, mis tähendab, et nad ei suuda tööavaldusi täita. Nad ei suuda kaarti lugeda ega tea, milline rongipeatus on nende oma. Nad ei suuda aidata oma lastel kodutööid teha.

Vaesuse nägu on sünge: vanemapoolsed naised linnaparkides pinkidele kerra tõmbunud, lükates kogu oma elu enda ees poekärus ning jahtides prügikastidest toitu; mehed jaanuari kõige külmematel päevadel vastu pilvelõhkujaid surutud, sügavas unes, vastu keha toetatud papist silt: „Palun aidake. Näljas. Jumala nimel.” Vaesuse ohvrid elavad elamiskõlbmatuks tunnistatud majades, ohtlikes piirkondades; nende toiduvarud on parimal juhul ebapiisavad, sageli on nad näljas. Neil on piiratud ligipääs arstiabile ja korralikule vaksineerimisele või pole seda üldse; nende lapsed käivad alarahastatud koolides, neil kujunevad välja käitumisprobleemid ja nad kogevad vägivalda. Muude ohtude seas on neil suurem kalduvus ülinoores eas seksuaalelu alustada ning tsüklid kordub. Teismelised tüdrukud sünnitavad madala sünnikaaluga beebisid, neil on kehv ligipääs arstiabile, neid ei vaksineerita korralikult ja lapsed jäävad haigeks. Nad jäävad nälga.

Vaeusus on Chicagos kõige kõrgem mustanahaliste ja hispaanlaste hulgas, aga see ei tähenda, et ka valge tüdruk ei võiks vaene olla.